ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΓ΄ ΛΟΥΚΑ (Λουκ. ιη΄ 18-27)
25 Νοεμβρίου 2018

Ἀνιχνευτὴς τοῦ οὐρανοῦ καὶ νοσταλγὸς τῆς χαρᾶς τοῦ παραδείσου ἐμφανίζεται, ἀδελφοί μου, ὁ πλούσιος νέος του εὐαγγελίου. Πλησιάζει τὸν Ἰησοῦ, γιὰ νὰ ζητήσει τὴν συμβουλὴ Του «ἵνα ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσῃ». Καὶ ὁ μεγάλος Διδάσκαλος τοῦ θύμισε τὶς ἐντολὲς τοῦ δεκαλόγου ποὺ μιλᾶνε γιὰ τὸ σεβασμὸ τῆς τιμῆς, τῆς ζωῆς, τῆς περιουσίας, τὰ καθήκοντα γιὰ τοὺς γονεῖς. Τοῦ ἔδειξε τὸ σωστὸ δρόμο ποὺ ὁδηγεῖ στὴν ἠθικὴ τελειότητα. Ἀλλὰ ὅταν ὁ πλούσιος εἶπε πὼς «ταῦτα πάντα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου», ὁ Κύριος τοῦ ἀπάντησε «ἔτι ἕν σοι λείπει». Ὅσο καὶ ἂν νόμιζε πὼς κατέχει τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ, δὲν ἦταν ἔτσι. Ὑστεροῦσε τελικὰ στὴν πνευματική του ζωή, ἀλλὰ δὲν τὸ καταλάβαινε.

Εἶναι δύσκολο νὰ ἀπαντήσει κανεὶς στὸ ἐρώτημα «πόσες εἶναι ὁ στιγμὲς τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ καταφέρνει νὰ ζεῖ μὲ πλήρη αὐτοσυνειδησία», ὅταν τὶς περισσότερες ὥρες του τὶς περνᾶ χωρὶς καλά-καλὰ νὰ τὶς νοιώσει, νὰ τὶς ζεῖ. Βέβαια αὐτὸ συνέβαινε πάντα μὲ τὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ σήμερα μὲ τὸ κυνηγητὸ τῆς βιοπάλης καὶ τοῦ ἄγχους, μὲ τὴν πραγματικὴ ἢ ψεύτικη αὔξηση τῶν ἀναγκῶν, ἐλάχιστος ἀπομένει χρόνος γιὰ τὰ μεγάλα καὶ οὐσιαστικὰ ἐρωτήματα «τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;».

Σήμερα οἱ κοινωνικὲς ὑποχρεώσεις καὶ αὔριο οἱ ἐπαγγελματικὲς ἔρχονται νὰ ὑποτάξουν καὶ νὰ στραγγαλίσουν τὴν ἐλευθερία τῆς ἀνθρώπινης καρδιᾶς.

Κάποτε ὅμως αὐτὴ ἡ σκλαβωμένη ψυχὴ μέσα ἀπὸ ποικίλα γεγονότα τῆς ζωῆς βρίσκει τὸ θάρρος νὰ τοποθετηθεῖ μπρὸς στὸ μεγάλο ἐρώτημα «Τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω». Ἀσφαλῶς ὁ νέος της περικοπῆς θὰ εἶχε πολλὰ πράγματα καταφέρει μέχρι τότε στὴ ζωή του. Φαίνεται ὅμως πὼς ὅλα αὐτὰ δὲν τὸν ἱκανοποιοῦσαν, δὲν γέμιζαν τὴν ψυχή του, δὲν τοῦ ἔδιναν τὴν πληροφορία ὅτι ὅλα πήγαιναν καλά. Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ ἀνησυχία εἶναι ἡ ἀσίγαστη ἐπιθυμία τῆς ψυχῆς, ποὺ θέλει νὰ βάλει τὸν ἄνθρωπο στὸν δρόμο τῆς αἰωνιότητος. Γιατί μόνον αὐτὴ ξέρει πὼς ὅλες οἱ ἀνθρώπινες δραστηριότητες δὲν ἔχουν καμμία ἀξία, ἂν δὲν συντονίζονται στὴ συχνότητα τῆς αἰωνιότητος. Γιατί μόνον αὐτὴ ἀξιοποιεῖ τὸν ἄνθρωπο καὶ τὰ ἐπιτεύγματά του. Θὰ ἄντεχε ἆραγὲ ὁ ἄνθρωπος τὴ ζωὴ στὴ γῆ χωρὶς νὰ νοηματίζεται μὲ ὅ,τι προφέρει ὁ κόσμος τῆς ψυχῆς του;

Τοῦτο τὸ ἐρώτημα πρέπει πολὺ συχνὰ νὰ θέτει ὁ ἄνθρωπος στὸν ἑαυτό του. Νὰ ρωτάει μὲ εἰλικρίνεια «τί ἔκανα, γιὰ νὰ κερδίσω τὴν ἀθανασία;», διότι αὐτὸ θὰ τὸν

βοηθήσει νὰ ἀξιολογήσει τὰ ἔργα του μέχρι σήμερα. Θὰ μετρήσει τὶς σκέψεις του μὲ τὴν αἰώνια λογική, θὰ ζυγίσει τὰ ἔργα του στὴ ζυγαριὰ τῶν αἰωνίων ἀξιῶν καὶ θὰ καλλιεργήσει τὸν πόθο γιὰ τὴν κατάκτηση τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Λυπημένο εἶδαν οἱ μαθητὲς τὸν πλούσιο νέο νὰ φεύγει μέσα στὸ σύννεφο τῆς δυσκολίας γιὰ σωτηρία, καθὼς ὁ Θεάνθρωπος τὴν ἀνέπτυξε καὶ τὴν στήριξε πάνω στὴ θυσία. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς καὶ οἱ μαθητὲς ποὺ τόσο κοντὰ ζοῦσαν μὲ τὸν Ἰησοῦ, εἶχαν ἀπελπιστεῖ. Γι᾽ αὐτὸ ρωτοῦν τὸν Διδάσκαλο «τὶς δύναται σωθῆναι;». Καὶ ἡ ἀπάντησις τοῦ Κυρίου «τὰ ἀδύνατα παρ᾽᾽ ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστὶν», ἀναπτερώνει τὸν ἄνθρωπο καὶ τοῦ προσφέρει τὴν βεβαιότητα γιὰ τὴν νίκη καὶ τὴν κατάκτηση τῆς σωτηρίας. Ὅ,τι γιὰ τὸν ἄνθρωπο εἶναι ἀφάνταστα δύσκολο ἢ ἀκατόρθωτο γιὰ τὸν Κύριο εἶναι μηδαμινό, γιατί Ἐκεῖνος θέλει τὴ σωτηρία μας. Μένει σὲ μᾶς νὰ ἀσκήσουμε βία στὸν ἑαυτό μας γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό. Ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ ἀναγνωρίζουμε τὶς ἐλλείψεις καὶ τὶς ἀστοχίες μας, γίνεται τὸ ξεκίνημα τῆς νίκης. Ἂν πιστεύουμε ὅτι ὑστεροῦμε ἔναντι τοῦ Θεοῦ, τότε ἡ ἁγιότης δὲν εἶναι μακριά. Ἂν τὴν ὑπόδειξη τοῦ Κυρίου μας «δεῦρο ἀκολούθει μοι» δὲν τὴν δεχθοῦμε, ὅπως ἔκανε ὁ πλούσιος νέος του εὐαγγελίου, τότε δὲν θὰ μᾶς εἶναι εὔκολο νὰ λέμε «πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι με Χριστῷ» (Φιλιπ. 4-13). Καὶ ὅταν κανεὶς ἀκολουθεῖ Ἐκεῖνον, ἐμπιστεύεται τὸν ἑαυτό του σὲ Ἐκεῖνον, δὲν ρωτάει πλέον πῶς θὰ κερδίσει τὴν αἰώνιον ζωήν, γιατί ὁ Χριστὸς εἶναι παρὼν καὶ εὐλογεῖ.

Ὁ πλούσιος νέος τῆς παραβολῆς ἦταν ἐλεύθερος ἀπὸ μεγάλες ἁμαρτίες. Τὸν ἐμπόδιζαν στὴν πνευματική του ἄνοδο καὶ τελειότητα τὰ πλούτη του καὶ ἡ προσκόλλησή του σὲ αὐτά. Ἔδινε μεγαλύτερη ἀξία στὰ ὑλικὰ ἀγαθά, τὰ πρόσκαιρα, παρὰ στὸν αἰώνιο Θεό. Ἡ ὑπέρμετρη ἀγάπη του πρὸς τὰ ὑλικὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ κτήματα, τοῦ στέρησε τὴν ἠθικὴ τελειότητα καὶ τὸν ἀπεμάκρυνε ἀπὸ τὸν Θεό. «Δυσκόλως γὰρ οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες εἰσελεύσονται εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ».

Ἀδελφοί μου, ἡ Ἐκκλησία δὲν δικαιώνει οὔτε τὸν πλοῦτο οὔτε τὴν φτώχεια. Οὔτε πτωχὸς θὰ κληρονομήσει τὴν βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἐπειδὴ εἶναι πτωχός, οὔτε πλούσιος θὰ τὴν χάσει, ἐπειδὴ εἶναι πλούσιος. Ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀπαλάσσει τὸν πρῶτο ἀπὸ τὴν ἀπόγνωση καὶ τὸν δεύτερο ἀπὸ τὴν φυλαργυρία, ὁπότε ἀπολαμβάνουν τὶς δωρεὲς τοῦ Θεοῦ καὶ πλούσιοι καὶ πτωχοί, ἄν τὶς θέλουν. Γένοιτο.